

Formanden: Jeg nævner, inden vi gaa til Forhandlingerne, at det 8de kongevalgte Medlem, Rosenørn, der særlig gjerne vilde have været til Stede netop ved Forhandlingen af denne Sag i Gaar og ved dens Fortsættelse i Dag, har tilskrevet mig, at han desværre ved Uvaskelighed har været forhindret i at komme til Stede.

Idet vi gjenoptage Sagens 1ste Behandling, giver jeg først Ordet til det 4de kongevalgte Medlem.

Kasser: Den ærede 3die Landssthingsmand for 1ste Kredts (Th. Nielsen) udtalte under Behandlingen i Gaar en Tanke, der ganske vist i og for sig er tiltalende, nemlig, at man maatte ønske, at man kunde sørge for den arbejdende Klasse derved, at man fikrede den det fulde Udbytte af dens Arbejde, men han var dog med det Samme paa det Vene med, at dermed vilde dog hyppig Nøden ikke være afhjulpen, da den Forsynlighed, som maatte staa i Forbindelse hermed, sandsynligvis ofte vilde mangle. Jeg tror nu, at jo mere man beskæftiger sig med denne Tanke, desto mere vil Umuligheden af at realisere den være indlysende. Det er jo vist, at om end det fulde Udbytte blev givet Arbejdet — og ved det fulde Udbytte kunde dog kun forståas, hvad virkelig hvert enkelt Arbejde er værdt, thi Ingen skulde kunne have Udbytte af den Andens — vilde man i mangfoldige Tilfælde næppe derved kunne afhjælpe Nøden. Det kan derfor blot staa hen som et Duffte, men da man med et Duffte ikke kan betale Doktor og Medicin eller andre Fornødenheder, bliver det nødvendigt at se sig om efter anden Hjælp, og jeg tror, at det Forslag, der her foreligger, netop gaar i en Retning, hvor Hjælpen kan siges at være nødvendig, fordi den er rettet mod et Tryk, som naar dette indfinder sig, kan være aldeles ødelæggende for Smaakaarsfolk. Det at være i en Sygekasse, er jo overordentlig betryggende for Folk, der i det Tilfælde, at Sygdom indtræder, ikke kunne hjælpe sig selv, men det har den Ulempe, at de, som skulde bære den Fordel, Sygekassen giver, med det Samme maa paatage sig den Byrde af betale det aarlige Bidrag, som Sygekassens Vedligeholdelse nødvendig kræver. Det foreskammer mig derfor, at det er en hensigtsmæssig Maade, hvorpaa Regjeringens Forslag har taget denne Sag, idet det netop letter denne Byrde ved at give et Tilskud, som jo udgjør Halvdelen af Bidragene, som Sygekassens Medlemmer yde i det paagældende Aar. Sfte desto mindre er det dog i Gaar blevet gjort tvivlsomt, om dette Tilskud egentlig vilde være en Fordel for Sygekasserne. Man har

ment, at Fordelen vilde ophæves dels derved, at Lægerne vilde forhøje det Bederlag, de nu faae af Sygekasserne, og dels derved, at frivillige Gaver, Bidrag af Væresmedlemmer og andre frivillige Bidrag vilde falde bort. Men jeg tror rigtignok, at den Frygt, man i denne Henseende har næret, er ikke lidet overdreven. Jeg kunde sige, at den Betragtning, at man ved Tilskud af det Offentlige formindsker den Hjælp, som Private vilde yde, ganske vist har sin store Betydning, og jeg tror, at hvis man fastholder den Betragtning ved en saadan Anledning, som naar man f. Ex. ved Statstilskud vil afhjælpe almindelig Nød, da er den fuldkommen paa sin Plads, men i nærværende Tilfælde, hvor Sygekassernes Trang ligger saa tydelig for dem, der vilde yde Understøttelse udenfor Medlemsbidrag, tror jeg dog, man vil have Det for, at Sygekassens Behov fremdeles er saa stort, at man ikke af den nævnte Grund bør unddrage den vante Hjælp. Hvad dernæst angaar Forhøielsen af Lægerens Honorar, vil jeg først gjøre den Bemærkning, at Bederlaget jo ikke fastsættes af Lægerne alene, og at der under Forhandlingerne i Gaar er fremsat forskjellige Meninger om den Størrelse, man maa antage, Lægehonoraret vilde gaa. Jeg tror, at denne Forhøielse af Lægehonoraret under ingen Omstændigheder vil faae den Betydning, man har tillagt den. Man maa erindre, at Statens Tilskud søger Medlemmernes Bidrag med 50 pCt., men da Kassen tillige har andre Indtægter, sørges dens Indtægter i det Hele dog med et mindre Antal Procenter, og da Lægens Bederlag kun er en enkelt af Sygekassens Udgifter — om ogsaa for mange Sygekasser en ret betydelig Udgift — kan det ikke faae den Indflydelse, man har villet tillægge det. Jeg tror derfor, man ganske frimodig kan modtage Tilskudet uden Frygt for den Fare, man der har villet se. Der er heller ikke fra nogen Side antydet Dufftet om, at Tilskudet skulde være mindre, eller at der slet intet Tilskud skulde være, man har kun ytret Tvivl om Nytten deraf. Det er et af de væsentligste Punkter, der have været Gjensstand for Forhandlingen, og hvorom jeg har villet tillade mig at yttre mine Anskuelser. — Det andet væsentlige Punkt er, om det Tilskud, det Offentlige giver, direkte skulde erlægges af Staten eller søres over paa Kommunerne. Der kan vist fremspores gode Grunde for begge Betragtninger, men jeg tilstaar, at jeg tror dog, at de fleste og bedste Grunde ville føre i den Retning, som er foreslaaet af Kommissionen og til et direkte Tilskud af Staten. Jeg tror, at det, at Tilskudet, der fra Begyndelsen gives af Staten, senere